

Adventní pohádky pro malé medvědy 2018

Seznam pohádek a autorů:

1. Eduardovy housle - Monika a Jan Šťastní
2. Pohádkář - Anežka Tyralová
3. Mráček Ferda - Barbora Folejtarová
4. Barborka - Kateřina Špirochová
5. Mikulášské strašení - Monika a Jan Šťastní
6. Všechny cesty vedou domů - Jana Renner
7. Medvědí překvapení - Marie Luisa Stiborová
8. Sněhový balet - Vítězslava Gajerová
9. Prokletí královského rodu - Marie Haklová
10. Naděje v prvním jarním paprsku ukrytá - Marie Haklová
11. O zatoulané pastelce - Anežka Tyralová
12. Jukionna - Kateřina Špirochová
13. Medvídek a jeho sen - Anastázie Šťastná
14. Špatně políbená princezna - Monika a Jan Šťastní
15. Nožík - Tomáš Jedlička
16. Prodavač štěstí - Radmila Tomšů
17. Mezi Nebem a Zemí - Jana Renner
18. Čas věnovaný z lásky - Marie Haklová
19. Vánoční dárek - Kateřina Špirochová
20. O ponožkožroutovi, který neměl adventní kalendář - Anežka Tyralová
21. Fram - Monika a Jan Šťastní
22. Toníkovi, Honzíkovi a jejich přání - Vítězslava Gajerová
23. Z deníku oslíka z lipového dřeva - Marie Haklová
24. O šťastné hvězdě - Barbora Folejtarová

Mikulášské strašení

Monika a Jan Šťastní, hlídací teta a strejda Malých medvědů

Jestli si, milé děti, myslíte, že čerti na náš svět létají odněkud z hlubin země, tak to se pěkně mýlíte. Čerti totiž žijí docela blízko nás. Mají svá vlastní obydlí nedaleko těch lidských, ale protože jsou to přece jen čerti, nemůžeme je jen tak potkávat – to by nám zevšedněli a už bychom se jich vůbec nebáli. Místa, kde čerti žijí, jsou proto chráněna kouzly, aby se do jejich měst a vesnic jen tak nějaký obyčejný smrtelník nemohl dostat. Navíc je v okolí čertích obydlí silný zápach síry, který většinu lidí stejně odradí od pokusů je hledat.

V jednom takovém čertím městečku, možná blízko zrovna vašeho domova, vařila jednoho prosincového večera paní Ďáblíková pro své čtyři rohaté ratolesti ostrý guláš a bramborové placky. Byla zima a venku sněžilo, proto pod kotel přiložila víc uhlíků, aby byl celý dům krásně zatuchlý a plný kouře. Přesně tak, jak to mají čerti rádi, když se chystají k večeři.

Pan Ďáblík u večeře s potěšením oznámil: „Moji milí smradíci, tak tu máme zase Vánoce. Dnes jsem dostal telegram přímo z pekla, že letos se mikulášského strašení zúčastní i naše rodina. Mám za úkol vybrat jednoho z vás, kterého pošlu do lidského města. A protože všichni moji synové již touto zkouškou prošli, rozhodl jsem, že letos půjde poprvé strašit moje milovaná dcera Satanelka.”

V Satanelce hrklo a sotva ze sebe vykoktala: „C-c-c-co? Já? A jseš si, tatínku, jistý, že jsem na to připravená? Ještě nikdy jsem nestrašila a vůbec netuším, jak se to dělá.“

..... (dokončení v *Adventních pohádkách pro malé medvědy 2018*)

Sněhový balet

Vítězslava Gajerová, tanečnice a lektorka, která dětem skrze tanec ukazuje kouzlo umění

„Maminko, prosím, vyprávěj mi pohádku o Vločence,“ prosila maminku malá Verunka. Zavrtala se až po bradu do měkké peřiny a šibalsky se na ni usmála.

„Ale Verunko, blázínku, vždyť jsem ji teď dovyprávěla. Měla bys už zavřít očička a spát,“ zasmála se maminka. Verunka se ale na maminku zpod peřiny tak hezky usmívala, že se rozhodla jí pohádku ještě jednou vyprávět. Pohádka o Vločence byla jejich zimní pohádka, kterou maminka Verunce vyprávěla vždy před Vánoce, když napadl sníh. Letošní Vánoce ale byly za dveřmi a sníh zatím nikde. Verunka sníh moc milovala a přála si, aby se zas z nebe začaly snášet ledové krystalky jako malé baletky, které poletují po nebi sem a tam a tak krásně u toho tancují.

Loni před Vánoce byla Verunka s maminkou a babičkou v divadle na baletu Louskáček. Verunce se líbili všichni tanečníci, ale nejvíce baletky s balerínami, které vypadaly, jako by byly z nadýchaného sněhu. Na Verunku vše působilo jako kouzlo. Ze všeho nejvíc se Verunce z celého představení líbil tanec Sněhových vloček. Doma potom Verunka zkoušela tančit jako opravdová baletka. A balet se jí zalíbil natolik, že maminka Verunku přihlásila do baletní přípravy. Od té doby se Verunka každý rok těší na první sněhové vločky, aby s nimi mohla tančit jako baletky na jevišti.

..... (dokončení v Adventních pohádkách pro malé medvědy 2018)

O šťastné hvězdě

Barbora Folejtarová, maminka Agátky a Dominiky

Už jste někdy slyšeli, jak se o někom říká, že se určitě narodil pod šťastnou hvězdou? Lidé tak mluví o šťastlivcích, kterým se vše daří, jsou úspěšní a na co sáhnou, to se jim povede. Kdo by si ale myslel, že je jejich štěstí způsobeno kouzlem šťastné hvězdy, ten by se mýlil.

Hvězdička, které se říkalo Šťastná nebo také Štěstěnka, plula po nebi už před mnoha a mnoha staletími. Byla skutečně obdařena velkým darem. V každém ročním období mohla jednomu člověku darovat štěstí. Na koho v minutě jeho narození posvítila, ten byl po celý život šťastný a všechny nástrahy života se mu zdaleka vyhýbaly. Když byla Štěstěnka ještě docela malá hvězdička, maminka jí vždy říkala: „Moje milá holčičko, nezapomeň, že velký dar s sebou přináší i velkou zodpovědnost. Můžeš těm drobným lidičkám pod námi darovat štěstí, ale dobře si rozmysli, komu ho dáš – kdo ho skutečně potřebuje.“

Jenže Štěstěnka maminku moc neposlouchala. Obdarovávala štěstím lidi, u kterých se jí tomu zrovna zlíbilo. Moc se jí nelíbili ti, kteří žili v chudých chatrčích. Mnohem raději přidávala štěstí lidem, kteří bydleli v hezkých domech a palácích. Když zazářila na právě narozené miminko svým stříbřitým svitem, všude se linulo překrásné blyštivé světlo. V těch chudinských kopcích se její jas zdaleka tak hezky neodrážel.

..... (dokončení v Adventních pohádkách pro malé medvědy 2018)